

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789863376/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

des ydre, den blege, mørkhårede pige med de melankolske øjne, svarede til mit eget, og ikke mindre hendes ejendommeligt indsluttede og dybt bevægede sjæl. Mit barnlige sværmeri for helten Nielsen, hvis personlighed jeg lånte Wilhelm Meister, fuldendte maleriet. Jeg græd mine modige tårer over Mignon og harpespilleren, der var de to figurer, jeg interesserede mig mest for, og tit repeterede jeg hendes sange i stilhed for mig selv; og hvor ofte, når jeg tavs stod og pyntedes på teatret i de forskellige kostumer, tonede disse da i mit indre:

»Schön in Kleidern muss ich kommen;
Aus dem Schrank sind sie genommen,
Weil es heute Festtag ist:
Niemand ahnet, dass von Schmerzen
Herz im Herzen
Grimmig mir zerrissen ist.«

Og hvor ofte sad jeg i en krog i mit uhyggelige hjem i tusmørke og gentog alle hine digte, idet mine tårer stille og ubemærkede af alle trillede ned ad mine kinder. Også sildigere i mit liv, når jeg med et tungt hjerte pyntede mig til en forestilling, mens teatret var propfuldt for at le over mine lystige fremstillinger, tonede atter Goethes strofer i mit indre:

»Niemand ahnet, dass von Schmerzen
Herz im Herzen
Grimmig mir zerrissen ist.«

Det dybe indtryk, som »Wilhelm Meister« havde gjort på mig, beholdt jeg imidlertid hos mig selv og berørte det kun løseligt for den, som havde givet mig digterværket. Det forekom mig, som om jeg robede mine egne hemmeligheder og min egen tilstand ved at omtale bogens indhold. Og da jeg nu kort efter ved en hændelse fik Schillers tragedie »Jomfruen af Orleans« at læse, syntes mig, at jeg først nu var født og vakt til liv. Med denne sidste i mine arme faldt jeg i søvn, ligesom børnene sover med deres dukker. Dette var de to første bøger, jeg læste; og da begyndelsen var så god, må det vel komme deraf, at jeg hele mit liv har været me-